

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

Η ΚΕ'. ΜΑΡΤΙΟΥ

Πάλι ὁ Μάρτης φάνηκε, πάλι τὰ χελιδόνια,
Πάλι ἡ ἐθνικὴ γιορτὴ μὲ τὴ γιορτὴ τῆς φύσης.
Τώρα μπορεῖς τὴν λύρα σου ξεκούρδιστη ν' ἀφήσης
Καὶ νὰ μὴν ψάλλῃς τὰ σπαθιά, τοὺς κλέφταις, τὰ μιλιόνια
Τὴν ἁγία Λαύρα, τὴ λευκὴ φλοκάτα, τὸ τσαρούχι;
'Αν ζοῦσε τότε κλεφτουριά, σήμερα ζοῦν κληροῦχοι...

Βγάλτ' ἔξω! βγάλτ' ἔξω!... μὴν ντρέπεσαι κανένα!
'Ας λένε πῶς ἐσώπασε ἡ ἐθνικὴ μας λύρα
'Ενόσω εἰς τὰ στήθη μας ζῇ τὸ Βῆκος! 'Ενα
Θὰ τήνε παίζω!... ἦτανε γραφτὸ ἀπὸ τὴ μοῖρα
Γιὰ νὰ πεθάνουν γίγαντες, νὰ γεννηθοῦνε νάνοι
Κ' ἡ λύρα μας μαζὶ μ' αὐτοὺς; μαζὶ τοὺς νὰ πεθάνῃ!...

'Ω! πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ στὸν κόσμον ἐδῶ κάτω!
'Ο 'Ελληνας ποὺ κράταγε στὸ χέρι τὸ λεπίδι,
Γιὰ νὰ σπαράξῃ τοῦ ἔχθρου τ' ἀμέτρητο φουσατό
Σήμερα κρύβεται χλωμός, τὸν πᾶει **ῥιπετίδι**
Κ' ἓνα δὲν ἔχουμ' 'Ελληνα, κλέφτη δὲν ἔχουμ' ἓνα
Ποῦ νᾶχῃ εἰς τὸ κούτελο δηῶ νούμερα γραμμένα (21)

Μὰ εἶναι ὅλα φυσικά... νὰ τ' ἀποδείξω θέλω...
Ποιὸς ἐφοροῦσε τὸν καιρὸ ἐκείνονε φοκόλο;
Ποιὸς εἶχε στὸ κεφάλι του ποτὲ ψηλὸ καπέλο;
Κανεὶς κανεὶς!... μαρτύρομαι τοῦ οὐρανοῦ τὸ ὅλο,
Πῶς φουσταγέλλα ἔτρεχε καθένας νὰ φορέσῃ
Κοντὴ, κοντὴ, πολὺ κοντὴ, καὶ **φέσι, φέσι, φέσι**.

'Αλλὰ δὲν εἶν' ἡ διαφορὰ στῆς φορεσιαῖς μονάχα.
Εἶναι καὶ στὰ αἰσθήματα ποῦχουμε στὴν καρδιά μας.
'Ω νᾶχα λύρα ποιητοῦ τοῦ Τσοπανάκου νᾶχα
Κι' ἂν δὲν ἐσέκωνα εὐθὺς στὸ πόδι τὰ παιδιὰ μας
Νὰ μοῦ τὴν ἔτσακίζατε στὴν πλάτη μου τὴν λύρα
Καὶ **βόα** νὰ μὲ λέγατε, ἔστο καὶ **ἀροτῆρα**.

Τότε δὲν εὔρισκες σ' αὐτοὺς κανένα Δηλιγιάννη,
'Ενα δὲν εἶχαν βασιλεῖα, πρωθυπουργὸ κανένα,
Μὰ εἶχαν διπλωμάτη τοὺς δίκωπο γιαταγάνι
Καὶ συζητοῦσαν μὲ σπαθὶ καὶ ὄχι μὲ τὴν πένα.
Τότε ἡ **ψέτρα** γιάλιζε στὸν κλέφτη σὰν διαμάντι,
Τώρα τὸν κάθε 'Ελληνα τὸν βλέπεις μὲ τὸ γάντι.

Ποιὸς τότε μέσα ἔμπαινε στοῦ κλέφτη τὸ λιμέρι
Μὲ κομπλιμέντα φράγκικα, μὲ ψευτοκομπλιμέντα;
Πετοῦσε τὸ τσαρούχι του ἀπόξω τὸ ξεφτέρι
Καὶ—**γιὰ σὰς ὁρὲ**—ἄκουγες, 'Ελληνικὴ κουδέντα.
'Ἦταν ἡ γλῶσσά των γλυκερὰ, ἃς ἦτανε βουνίσια
Καὶ εἶχε... πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ... ψυχὴ μου στὰ Πατήσια.

Πέρασαν χρόνια πέρασαν τὰ ἁγιασμένα χρόνια
Κ' ἤλθανε χρόνια δίσεκτα, χρόνια δυστυχισμένα...
'Ετσι περνᾷ ἡ ἀνοιξίς, φεύγουν τὰ χελιδόνια
Καὶ βλέπεις τ' ἀνθοστόλιστα βουνὰ μας χιονισμένα.
'Αχ! μᾶς ἐκάταράσθησαν ὅλαις μαζὶ ἡ μοῖραις
Τῶν λιονταριῶν γεννήθηκαν οἱ γόνοι ἀροτῆρες.

Σώπασε μουσα σώπασε!! ἄφρησε τὰ ἄστεϊα,
Θυμήσου πῶς μᾶς ἤξευρες καὶ πῶς μᾶς βλέπεις τώρα!
Γιατὶ μοῦ φαίνεται καμμιὰ θὰ σηκωθῇς πρῶτα
Καὶ θὰ νὰ βρῇς σκονόβολο τοῦ Κέκρωπος τὴν χώρα,
Πῶς κάποιος θὲ νὰ σηκωθῇς αὐγὴ ἀπ' τὸ κρεβάτι
Κι' οὔτε τὰ βυτῖδια δὲν θὰ βρῇς, οὔτε τὸ ζευγολάτη.

De Cock.